

I. A. Krylov — B. Vdovič:

Osel in slavec.

Zagleda osel slavca in mu reče:

«Poslušaj me, prijatelj moj!

O tebi govorica teče,

da ni ga pevca nad teboj.

Zapoj mi, da jaz sam presodim, če resnično
tako je silno tvoje znanje ali nično.»

Umetnost svojo kazati je slavec jel,

zažvrgolel je in zagostolél

na tisoč melodij, zatezal, se prelival,

zdaj nežno pojemaje glase zlival,

kakor bi v dalji koprnela kje svirel,

zdaj zopet kakor zrnje drobno sipal bi čez gaje.

Poslušalo je vse

Aurorinega ljubljenca in pevca,

utihnil tič je vsak, ostavil veter drevca.

Pogle so ovce.

Naslajal se ob petju je pastir, svoj dih zadrževaje,

in samo včasih se

nasmehnil pastirici, slavca poslušaje.

Končal je pevec. Osel tu povesi v tla glavó

in reče: «Ni biló slabó!

Brez dolgočasja sem poslušal te lehkó.

A žal, da ti še ne poznaš,

le kakšen glas ima petelin naš.

Veliko lepše bi biló žgolenje tvoje,

če bi pri njem izuril se, kako se poje.»

Ko slišal slavec je, kako soditi osel zná,

odletel naglo je za trideset gorá. —

Obvaruj Bog, le-takih nas sodbá!

do Bogu - dovoli ste se pustiti v de rime. Če mi se prešmora, pa bo!